Університет, що вивчає світ

Вісник

Сумського національного аграрного університету

University of life sciences

№ 6 (242)
листопад 2014

таланти Сумщини

Заспіваймо пісню за Україну!

«Зігрій солдата» - саме під такою назвою 23 жовтня 2014 року у концертному залі Сумського державного університету на підтримку акції «#100дніївтепла» відбувся благодійний концерт національної єдності. Розпочався він гала-концертом фіналістів вокального конкурсу серед учнівської молоді «Співуча Сумщина - 2014», що майже протягом місяця тривав у нашій області за ініціативи Сумського національного аграрного університету. До останнього зберігаючи інтригу, суддівська команда конкурсу тримала в секреті імена переможців. І саме цього дня вони були названі: ІІІ місце у конкурсі посіла учениця Сумської ЗОШ №15 ім. Д. Турбіна **Олександра Люта** із запальною піснею **«Веснянка»**; ІІ місце журі віддало учениці Товстянського НВК **Юлії Голосніченко** за майстерне виконання пісні **«Світку мій високий»**; і абсолютним переможцем конкурсу журі одноголосно визнало **Артура Лакотоша**, учня Жовтневої спеціалізованої школи, з піснею **«Заспіваймо пісню за Україну!»**

Всі фіналісти були нагороджені Дипломами учасників конкурсу і пам'ятними подарунками, а переможці – ще й сертифікатами на запис у професійній музичній студії. Сподіваємося, що це сприятиме якнайповнішому розкриттю їх талантів. Організатори заходу не залишили без уваги й школи, у яких навчаються переможці. Так, Сумська ЗОШ №15 ім. Д. Турбіна та Товстянський НВК отримали радіомікрофони, Жовтнева спеціалізована школа – комплект музичного обладнання.

Те, наскільки багата талантами наша Сумщина, ще раз підтвердили учасники конкурсу: пісні у їх виконанні не залишили байдужим нікого. Так само, як і прекрасний виступ хору Сумського державного університету з піснею «Аист на крыше» та два

яскравих патріотичних номери ансамблю сучасного бального танцю «Свей» Сумського національного аграрного університету – «На крилах традицій» і «Молитва».

Під час концерту до глядачів звернувся ректор СНАУ Володимир Ладика із закликом підтримати українську армію – наших героїв, що захищають Батьківщину у зоні АТО. Саме з цією благородною метою була започаткована акція «#100дніївтепла», під час якої студенти сумських вишів збирали теплі речі для бійців.

«За майже місяць проведення акції вдалося забезпечити теплими речами, всім необхідним обмундируванням та спорядженням 16 сумчан 92 ракетної бригади, які, як виявилося, були забуті та закинуті до Харківської частини, про них ніхто не чув, відтак й не допомагав, та 25 солдат з Сумщини. Ситуація на Сході України змушує нас в черговий раз замислитися та розпочати дієву співпрацю в напрямку допомоги нашим військовим. Має бути використано комплексний підхід. Замало допомоги, якої потребує солдат сьогодні. Ми маємо замислитися над тим, що держава зможе гарантувати учасникам АТО завтра» - зазначив Володимир Іванович.

А головною «фішкою», безперечно, став виступ улюбленого багатьма українцями гурту «ТІК». У залі не те, що стати, - яблуку впасти було ніде! Прекрасна жива музика, пісні, що співалися всім залом, безпосереднє та щире спілкування фронтмена групи Віктора Бронюка з публікою, особлива атмосфера патріотизму й єдності – все це створило неабияке піднесення, викликало хвилю позитивних емоцій, добра та гордості за свою країну і її людей.

Олена Мовчан

актуальне інтерв'ю

Що нового у «заочників»?

Наразі у Сумському національному аграрному університеті триває вступна кампанія на заочну форму навчання. Про особливості вступної компанії в 2015 році поговоримо сьогодні з в.о. директора науково-навчального інституту заочної освіти ***Віктором Сергієнком.***

Вікторе Олександровичу, у цьогорічній вступній кампанії є якісь відмінності у порівнянні з попередніми роками?

Дійсно, 15 жовтня 2014 року надруковані нові Умови прийому на навчання до вищих навчальних закладів України в 2015 році, якими передбачено певні кардинальні зміни стосовно вступу до ВНЗ. У першу чергу потрібно звернути увагу на те, що **вступник подає сертифікат зовнішнього незалежного оцінювання, виданий тільки у 2015 році**. Відповідно сертифікати минулих років будуть недійсні, і особливі умови для тих, хто закінчив школу до 2007 року (в минулі роки вони здавали вступні іспити у вишах), також відміняються. Все це, звичайно, ускладнить вступ на заочну форму навчання у 2015 році, тому інститут заочної освіти запрошує скористатись останньою можливістю вступити на навчання за умовами Правил прийому 2014 року - у II турі прийому документів в період з 24 листопада до 2 грудня 2014 року.

Прийом у II турі, про який Ви говорили, проводиться тільки на ОКР «Бакалавр»?

Ні, прийом документів також можливий на рівень «Спеціаліст» та «Магістр», необхідно також сказати, що в цьому році ми отримали дозвіл на підготовку спеціалістів за освітньо-кваліфікаційним рівнем «Спеціаліст» 7.10010101 Енергетика сільськогосподарського виробництва, тому, користуючись можливістю, запрошую на навчання всіх, хто має диплом бакалавра з відповідного напрямку.

Що Ви можете сказати стосовно вступу для продовження навчання випускників коледжів та технікумів?

На навчання для здобуття ступеня бакалавра можуть прийматися особи, які здобули освітньо-кваліфікаційний рівень молодшого спеціаліста за умови вступу на споріднений напрям підготовки, який визначається відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 20 червня 2007 року № 839 "Про затвердження переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста" та зазначається у правилах прийому до вищого навчального закладу. Прийом на основі освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста для здобуття ступеня бакалавра здійснюється за результатами вступних випробувань.

Чи може студент денної форми навчання вступити на навчання за заочною формою?

Так, це можливо при умові відповідності сертифікатів ЗНО минулих років вибраним напрямам, і це потрібно зробити тільки у 2014 році, тому що у 2015 році потрібно буде здавати на сертифікати знову.

професійне свято

16 листопада - День працівників сільського господарства

Шановні колеги, сердечно вітаю з професійним святом усіх, хто зайнятий у цій нелегкій, але такій важливій сфері, хто забезпечує країну продуктами харчування. Це свято заслужено вважають всенародним, бо від результатів нашої роботи залежить і здоров'я, і благополуччя, і процвітання всього українського народу. Сумський національний аграрний університет теж щільно пов'язаний з цим святом, бо зрощує свої зерна – справжніх професіоналів для аграрного сектору економіки України.

Всьому початок — плуг і борозна. У цих словах — загальнолюдська істина, якою підкреслено особливе значення селянської праці. А для українця село означає щось ще більше, бо уособлює цілий світ. Наші предки, які, обробляючи землю, вважали її живою, одухотвореною, передали нам у спадок глибоку повагу до неї. Те, що йде від землі, зливається у нашій свідомості в одне ціле: квітка і краплина роси, веселий струмок і зелений гай, окраєць духмяного хліба і глечик свіжого молока, рідне слово й пісня. Усе це разом складається в малу батьківщину і виростає у Вітчизну.

З давніх-давен Україна славилася добрими, талановитими та працьовитими людьми. В усі часи хліборобська праця була визначальною складовою розвитку держави, запорукою її стабільності. В усі віки незаперечною залишається природна мудрість, яка стверджує життєдайну і далекоглядну істину: якщо є врожай, то у народі панує мир і спокій.

Шановні викладачі та співробітники університету, ви робите все, від вас залежне, для того, щоб добре підготувати фахівців для аграрного сектору нашої країни, і сприяють цьому ваша мудрість і глибокі фахові знання. Тож бажаю міцного здоров'я, плідної праці, яка б приносила моральне та матеріальне задоволення, професійного зростання, родинного затишку і стабільності.

А вам, студенти-аграрії, бажаю незабутніх студентських років, нестримного потягу до знань, здійснення найамбітніших мрій та планів.

Володимир Ладика,
ректор СНАУ

професійне досягнення

Вітаємо

Курила Миколу Петровича, першого проректора, завідувача кафедри правосуддя з успішним захистом дисертації на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему: «Єдність цивілістичного процесу: проблеми теорії і практики». Бажаємо успіхів у праці та творчої наснаги!

важливо

СНАУ продовжує прийом

на заочну форму навчання на 2014 рік

Прийом до Сумського національного аграрного університету здійснюється відповідно до отриманої державної ліцензії (серія АЕ №458731 від 28.07.2014 року) за акредитованими напрямами підготовки:

Харчові технології та інженерія;
Геодезія, картографія та землеустрій;
Лісове і садово-паркове господарство;
Агрономія;
Технологія виробництва та переробки продукції тваринництва;
Рибальство;
Процеси, машини та обладнання;
Промислове і цивільне будівництво;
Енергетика та електротехнічні системи;
Облік і аудит;
Фінанси і кредит;
Маркетинг;
Менеджмент;
Економіка підприємства;
Правознавство.

Фінансування підготовки фахівців у Сумському НАУ проводиться:

за рахунок коштів юридичних та фізичних осіб.

Вступники подають особисто до приймальної комісії Сумського НАУ:

• документ державного зразка про повну загальну середню освіту (документ про здобутий освітньо-кваліфікаційний рівень), оригінал або його копію, завірену в установленому порядку (при поданні оригіналів - потрібно додатково ще зробити звичайну копію цих документів);
• медичну довідку за формою 086-О;
• шість кольорових фотокарток розміром 3х4 см;
• шість конвертів з марками;
• оригінал трудової книжки (для абітурієнтів, які вступають на місця бюджетного фінансування);
• копію паспорта та ідентифікаційного коду*;
• копію свідоцтва про одруження (при необхідності);
• копію трудової книжки.;
• сертифікат Українського центру оцінювання якості освіти

Документи подаються до приймальної комісії Сумського НАУ в папці для паперів.

*Паспорт (свідоцтво про народження), військовий квиток (посвідчення про приписку до призивної дільниці), документи, що дають право на пільги, вступник подає особисто в строки, визначені для подання документів.

Звільняються від подання сертифікатів УЦОЯО:

- особи, які отримали повну загальну середню освіту у 2007 році і раніше;
- особи, які були звільнені з військової служби в рік вступу до ВНЗ;
- особи, які мають диплом молодшого спеціаліста і продовжують навчання за відповідним напрямом підготовки.

Прийом документів до Сумського НАУ проводиться з **24 листопада по 2 грудня 2014** року. Вступні випробування з **2 по 8 грудня 2014** року.

Адреса приймальної комісії СНАУ: 40021, м. Суми, вул. Г.Кондратьєва (Кірова), 160.

Тел. інституту заочної освіти: 0501639055,0509264386, 0982017198

Офіційний сайт СНАУ www.sau.sumy.ua

газета
Вісник
Сумського національного аграрного університету
заснована у 1991 році. Мова видання - українська.
Реєстраційне свідоцтво СМ №376/35-пр від 22 лютого 2007 р.
Редактор: Л.Самсоненко Комп'ютерний набір: О.Мовчан
Верстка: С.Чернойван
м.Суми, вул.Герасима Кондратьєва, 160,
каб. 220 головний корпус
hhtp://www.sau.sumy.ua
Газету набрано і зверстано в інформаційно-видавничому центрі СНАУ
Тираж - 1000 примірників.

бібліотека

По обидва боки фронту

«Україна у Великій війні: по обидва боки фронту» так називається виставка фотодокументів часу Першої світової війни, що відкрилася в приміщенні наукової бібліотеки Сумського НАУ.

Документи та матеріали (близько 120 експонатів) представлено із приватної колекції Миколи Михайліченка, кандидата історичних наук, викладача СНАУ.

Значне місце займають світлини вояків–українців, які проливали кров по обидва боки фронту – з боку російського війська та австро–угорського. Знімки розповідають про тилові будні війни, такі, як праця військових медиків і сестер милосердя в шпиталях, фотографії «окопних» робітників тощо. Привертають увагу фото українських січових стрільців і рідкісні світлини жінок–добровольців, які почали брати участь у воєнних діях саме в період Першої світової війни. Унікальним є спільне фото поранених російських та австро–угорських бійців, які воюючи в протилежних військах фронту, одночасно отримують лікування в одному з шпиталів Угорщини. Знімки позначені зворушливими зверненнями: «вы не плачьте обо мне, ведь не все же погибают на войне», «щоб не забули, як виглядаю», «чи ти хотів бачити мене таким...» та інші. Увагу привертає раритетне видання – військово-медичний довідник «Российская военная фармакопея» (1913. – 650 стор.), а також друковані видання періоду війни – харківські газети «Утро» та «Южный край». Експозицію доповнюють оригінальні предмети солдатського побуту, макети зброї, нагороди обох ворогуючих армій.

Микола Михайліченко ознайомив присутніх з історією цих експонатів, які колекціонував майже п'ять років.

Із відкриттям виставки привітав Валерій Жмайлов, проректор із науково–педагогічної та навчальної роботи Сумського НАУ.

В обговоренні питань дослідження історії Першої світової війни взяли участь Олександр Вовк, Людмила Рожкова, Галина Корогод, Геннадій Іванущенко, Дмитро Кудінов, Юрій Нікітін, Ірина Федоренко, Антон Дубодєлов та інші. Зацікавленість істориків, краєзнавців, архівістів говорить про те, що виставка фотодокументів варта уваги. Вона важлива, актуальна не лише до 100–річчя Першої світової війни, а й воєнно–політичної ситуації, що склалася на сьогодні в Україні. Під час зустрічі було проведено паралелі між Великою війною 1914–1918 років і сьогоденням, у тому числі, волонтерським рухом і громадськими ініціативами, направленими на допомогу військовим та їх родинам.

Запрошуємо всіх зацікавлених ознайомитися з експонатами виставки, що продовжуватиметься до кінця листопада.

Раїса Почтарьова

вони теж були студентами :)

День студента: свято для всіх

Щороку 17 листопада весь прогресивний світ відзначає День студента – свято символічного єднання всіх студентів планети незалежно від профілю освіти чи престижності вишу. Як і колись, сучасні студенти є тією особливою силою, яка здатна протистояти і домагатися, вивчати і розробляти, будувати нове, краще життя.

Напевне, кожен знає, що, хоч наразі цей день сприймається як свято молодості, романтики й веселощів, початок йому поклали сумні й трагічні події під час Другої світової війни, коли у 1939 році в окупованій фашистами Чехословаччині празькі студенти й викладачі вийшли на демонстрацію, під час якої був застрелений студент Ян Оплетал. Його похорон 15 листопада знов переріс в акцію протесту, що закінчилося масовими арештами, ув'язненнями та стратами. Саме на вшанування пам'яті про загиблих і був запроваджений Всесвітній день студента. Це вже історія, і ми маємо пам'ятати її, щоб ніколи не допустити повторення страшних подій.

Сьогодні у СНАУ навчається майже 7500 студентів. Але університет – це не тільки ті, хто навчається, а й ті, хто навчає: це наші викладачі, професори й доценти. І вони теж у минулому були студентами – веселими й відчайдушними, дружними й товариськими, хвилювалися на іспитах, писали «шпори» й «бомби», вилазили опівночі у вікно з заліковою книжкою і благали «Халява, прийди!» А можливо, що вони цього й не робили: навпаки – відрізнялися зразковою поведінкою, не прогулювали пари (переконана, що саме так і було!), знали відповідь на кожне питання у кожному білеті і завжди поверталися у гуртожиток до 10.00…

Не знаю, як кому, а мені при згадці про навчання на філфаці найперше, що спадає на думку, це нічні посиденьки за підручниками перед сесією: відмінювання давньоруських дієслів в аористі та імперфекті - не скільки ті дієслова, як реакція домашніх на моє бурмотіння «несохъ – несе – несохомъ – несосте» :), а також перманентний процес вивчення напам'ять віршів. Ну, й звісно, незабутні години, проведені разом з нашою дружною студентською педінститутівсько-політехівською командою…

А чим же запам'яталися студентські роки нашим викладачам? Цікаво, що, коли ми їх про це розпитували, видно було, що всі згадували цей період свого життя з особливою приємністю: теплішав погляд, на обличчі з'являлася посмішка… І скільки б не минуло часу, всі пам'ятають свої студентські роки, викладачів і однокурсників.

Курило Микола Петрович, перший проректор, випускник Харківського юридичного інституту:

Після закінчення школи я, як і більшість молодих людей того часу, відслужив у лавах Збройних сил. Вважалося, якщо молодий хлопець пройшов військову службу, то він фізично здоровий і має високий рівень громадянської свідомості. Коли після армії постало питання вибору життєвого шляху, вирішив отримати юридичну освіту, оскільки було бажання захищати справедливість. Вищих юридичних закладів на той час на весь Радянський Союз було тільки три: це Харківський юридичний інститут, Свердловський і Саратовський. Все інше – це юридичні факультети із обсягом випуску студентів не більше 50 осіб у Москві, Києві, Ленінграді, Львові тощо.

Вступ на денну форму навчання до цих трьох юридичних вишів був особливий, оскільки ці навчальні заклади були напівзакритого типу, тож для вступу абітурієнта повинні були рекомендувати партійні органи, а кандидати або мали практичний стаж роботи не менше 2-х років, пов'язаний із правом, або відслужили в армії. На той час, коли я демобілізувався, трапилось так, що вже у районі та області процедура підготовки й відбору претендентів з рекомендаціями завершилася, документи були відправлені до Харківського юридичного інституту, а мені порекомендували чекати наступного року. Я зробив ще одну спробу й звернувся до політвідділу своєї військової частини у Польщі з проханням надати мені рекомендацію для вступу до Харківського юридичного інституту. Я був в армії командиром відділення, заступником командира взводу; вже тоді виявляв інтерес та прагнення до викладацької роботи, викладаючи курс бойової підготовки, тож сподівався на позитивний результат. В очікуванні відповіді майже промайнув липень, залишалося буквально декілька днів до закінчення терміну прийому документів… Аж раптом зустрічаю листоношу з такою бажаною звісткою: «Тобі бандероль!»

Це був день 30 липня, коли я отримав рекомендацію до вступу й характеристику, тож наступного дня мерщій вирушив до Харкова і встиг до приймальної комісії буквально за 2 години до закінчення терміну подачі документів. Вступні іспити можна було складати у першому або другому турі, перший розпочинався через день, тому я вибрав другий тур, старанно готувався і через 10 днів вже складав перший іспит, це був твір (пам'ятаю, як зараз, що за драмою Олександра Корнійчука «Загибель ескадри»). Потім ще складав іспити зі всесвітньої історії та іноземної мови.

Ніяких пільг для тих, хто вступав після служби в армії, тоді не було. Коли дізнався, що я в числі зарахованих, був дуже щасливий, адже для сільського хлопця вступити до такого престижного навчального закладу – то була велика перемога.

У групі, де я навчався, майже всі студенти були або після армії, або вже з досвідом практичної роботи. Щоб не відставати від них і бути успішним, вчився дуже старанно. Тим більше, що, як і всі студенти, прагнув отримати стипендію, яка у нас була 45 рублів – це одна з найвищих стипендій на той час. Був обраний старостою групи.

Займався спортом – важкою атлетикою та вільною боротьбою. Саме під час навчання в інституті я став кандидатом у майстри спорту з вільної боротьби, брав участь у різноманітних спортивних змаганнях, навіть союзного рівня. Але це абсолютно не давало мені ніяких преференцій та поблажок у навчанні. Отримав медаль на змаганнях – молодець, але необхідний матеріал вивчи! Тому й сучасний студент повинен бути взірцем як у спорті чи художній самодіяльності, так і у навчанні.

А взагалі – як покаже себе студент на навчанні й практиці, таким і буде його кар'єрне майбутнє, адже саме студентське середовище дає можливість сформувати лідерські якості серед рівних собі. Завдячуючи тому, що я успішно навчався і добре зарекомендував себе на виробничій практиці, прокурор області клопотав перед ректоратом інституту, і, ще коли я був студентом 4 курсу денної форми навчання, мене призначили на посаду стажиста-слідчого прокуратури Охтирського району Сумської області. Так ще у студентські роки розпочалася моя кар'єра – від стажиста-слідчого до заступника прокурора Сумської області, старшого радника юстиції, із присудженням почесного звання «Почесний працівник прокуратури України», а в освітянській сфері – «Відмінник освіти України».

Підсумовуючи, хочу ще раз підкреслити – основи всього, чого я досяг у житті, були закладені ще тоді, під час навчання в інституті, тобто саме у студентські роки.

Жмайлов Валерій Миколайович, проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи, випускник Сумського філіалу Харківського сільськогосподарського інституту ім. В.В. Докучаєва (СНАУ):

Студентські роки пригадую з ностальгією. Викладачі й студенти - це була така собі дружна велика студентсько-викладацька родина, адже всі жили в гуртожитку, тоді ж ще не давали нашим викладачам квартир, разом, виходить, були і в побуті, і на заняттях. Студентів тоді в нашому виші було набагато менше, ніж зараз: на III курсі я вже знав всіх студентів всіх факультетів.

Вчилися ми добре, всі були мотивовані: знали, що після закінчення навчання обов'язково підеш працювати на виробництво, тебе чекає робота, будеш добре вчитися – матимеш хороші перспективи. Тоді не було комерційних студентів, всі навчалися за державний кошт, і тому прагнули отримати стипендію, добре вчитися. Із 25 студентів у нашій групі 17 закінчили навчання з дипломом з відзнакою!

Наш навчальний заклад тоді ще тільки-но був створений, традицій не було, якраз тоді вони закладалися й формувалися: зароджувався конкурс «Зустрічайте: це – ми!», і безліч університетських зірок і талантів відкрилося саме завдяки цьому конкурсу. Разом святкували день студента, хлопці, як і у всі часи, дружили з дівчатами, збиралися зазвичай всією групою – чай, торти, якось вміли веселитися без алкогольних напоїв, просто не відчували такої потреби. Часто всі разом ходили в кінотеатри та театри. Періодично проводилися якісь тематичні вечори різного спрямування – літературні, музичні тощо.

Мешкали ми в гуртожитку. Серед студентів були хлопці, що вже відслужили в армії. І вони настільки були привчені до порядку, що контролювали, щоб на секціях було чисто: ходили перевіряти кімнати – білою серветкою шукали пил на шафах, під ліжками… Куди там Ользі Фреймут з її «Ревізором»! Потім це все обговорювалося на студентській раді, виставлялися оцінки за чистоту в кімнаті, а ті, у кого було не прибрано й брудно, на наступний рік втрачали право поселитися в гуртожитку.

Багато уваги приділялося спорту: кожен рік навесні та восени проводилися загальноінститутські змагання, в яких брали участь всією групою. Спортивного корпусу й стадіону ще тоді у нас не було, були волейбольний та баскетбольний майданчики, доріжки для кросу. Взимку ходили у спортивний зал школи №1, а ще були заняття на лижах.

Коли ми прийшли на навчання, на цій території, де зараз розташований величезний комплекс СНАУ, був тільки гуртожиток №1, а заняття проводилися у навчальних корпусах у центрі міста, в яких зараз розташована Банківська академія. Спочатку це був тільки корпус біля скверу Шевченка, а вже влітку в розпорядження нашого навчального закладу віддали й корпус навпроти універмагу, і його треба було приводити до ладу, тож ми все літо працювали, допомагали ремонтувати. А потім розпочалося будівництво гуртожитку №2, де ми працювали у будівельних загонах. Пам'ятаєте, яке гасло у нас тоді було головним? «Свій вуз – своїми руками!» Так і було.

Кожного року у жовтні виїжджали у колгосп для збирання урожаю, цілий місяць там були. Спільна праця, спільне дозвілля ще більше згуртовували нас. Наш курс був по більшості дівчачим, хлопців було мало – наприклад, у нашій групі хлопців було троє. Зараз ситуація зовсім інша – у групах економістів навчається приблизно порівну хлопців і дівчат.

Тоді ще у нас були дійсно пари, бо нинішні так називаються скоріше за традицією: «пара» – це одне заняття, що складається з двох 45-хвилинних половинок з маленькою перервою між ними. Заняття починалися о 8.00 і закінчувалися десь близько другої-третьої, а то й четвертої години. Кожного дня було 3-4 пари, тижневий план був більш напруженим, менше часу відводилося для самостійної роботи студента. Але те, що пари закінчувалися, ще не означало, що студент може бути вільний і спокійно піде додому, адже було дуже багато завдань, виконати які можна було тільки у бібліотеці: якщо пощастить, то береш книжку на абонементі і йдеш з нею додому чи в гуртожиток. Та частіше траплялося так, що необхідна тобі книга є тільки у читальній залі: ще години 2-3 працюєш там, а ксероксів не було, тож все конспектували, переписували.

Влітку практикувалися студентські обміни, і студенти, що добре навчалися та вели активне громадське життя, мали можливість виїздити до Болгарії, Польщі. Це теж ставало ще одним стимулом до успішного навчання.

Коваленко Ігор Миколайович, декан факультету агротехнологій та природокористування, випускник Сумського державного аграрного університету (СНАУ):

Сьогодні згадав свої студентські роки, як завжди, з теплотою. Саме в ті роки починалася трудова діяльність. Та й найбільш близькі та дружні стосунки теж починалися більшою мірою в роботі на колгоспних полях або на суботниках. Ми працювали на будівництві власного гуртожитку, в якому потім жили 4 роки - чотири прекрасних курси.

Слава богу, роботи для студентів в ті роки вистачало. Втім, безробіття в Радянському Союзі навіть уві сні не снилося. Навпаки, у кримінальному кодексі навіть була стаття про дармоїдство. Навчання завжди викликало сильну конкуренцію, змагання з отримання кращої оцінки та складання заліків, іспитів. А робота давала велике поле для зав'язування дружби і взаємовиручки. Ніколи не було такого, що я працюю більше, а ти менше. А ще ми кожного року встигали їздити на колгоспні поля на збір врожаю.

На свята, навіть на Новий рік, студенти додому не їхали, завжди залишалися в гуртожитку. І найцікавіші зустрічі Нового року були не в якихось ресторанах, а саме в гуртожитку. Навіть сумчани, які жили вдома, місцеві, приходили святкувати до нас в гуртожиток. Було стільки музики, гумору, пісень…

Бондарчук Лариса Володимирівна, завідувач кафедри біохімії та біотехнології, випускниця Житомирського сільськогосподарського інституту:

Дуже насичене різними заходами, веселе і не завжди спокійне студентське життя! Особливо пригадується робота в навчальному господарстві на збиранні врожаю усім нашим дуже дружним студентським потоком. Взагалі вражень багато, ми збираємося всім випуском через кожні п'ять років - і завжди море спогадів… Дуже пам'ятається святкування дня Перемоги, завжди в цей день ходили в "зоряний похід", тобто до меморіалів Слави, читали Реквієм, організовували концерти, вітали ветеранів. Це було дуже урочисто й зворушливо. А ще будували гуртожиток своїми силами і всією групою їздили один до одного на весілля. Тому досі дружимо сім'ями, хоча живемо в різних регіонах України. Ми з чоловіком навчалися на одному факультеті, але на різних курсах. У мене було життя не те слово, що круте - я навчалася в перервах між комсомольськими справами, агітбригадою, студентськими вечірками і т.д. і закінчила інститут з червоним дипломом. А після нього вступила до аспірантури.

Строченко Наталія Іванівна, декан факультету економіки й менеджменту, випускниця Харківського сільськогосподарського інституту ім. В.В. Докучаєва:

Моє студентське життя було пов'язане с комсомолом. Усі мали рівні можливості, жили спільними цілями і завданнями. Не було ніякого Інтернету – зате було багато часу, проведеного у бібліотеці за книгами. Студенти були дуже відповідальними – майже ніколи не списували, мали велике бажання навчатись, ніхто нас не заставляв. Я закінчила інститут з червоним дипломом. А ще встигла вийти заміж та народити першу дитину.

Важливою особливістю студентського життя є можливість реалізувати в цей час усі свої інтереси – я, наприклад, займалася спортом – мала II розряд з багатобор'я.

Це був прекрасний яскравий період мого життя. Тому що у нас кожна дівчина була зіркою. Ми були кращими в самодіяльності, створювали чудові "капусники". Ось зараз іноді скаржаться, що нецікаво жити. А нам тоді ніхто не робив цікаво - ми самі все робили.

Олена Мовчан разом з Ларисою Самсоненко

наші студенти

Смак студентського життя

Кажуть, у студентів є два свята - кожен день і День студента. Веселе життя можливе завдяки свободі, смак якої студент починає відчувати з перших днів навчання у виші.

Вчорашній школяр із захопленням розуміє, що маминого нагляду тут немає, остогидлі предмети в розкладі занять відсутні (якщо факультет обраний за покликанням). Це не школа, де класний керівник одразу ж подзвонить додому і повідомить про прогули: вчитися ніхто не примушує - знання залежать від рівня самосвідомості. Коротше кажучи, студент - сам собі господар. Але одне з головних надбань студента - нові друзі, які часто залишаються на все життя, і, як правило, - зустріч з любов'ю в коридорних лабіринтах вишу. А по закінченні – гарна та надійна професія, улюблена робота, свій дім та родина, матеріальна незалежність. Ось і виходить, що приводів для свята у студента - безліч. Престижний сьогодні СНАУ колись був філіалом Харківського СГІ ім. В.В. Докучаєва, а тепер отримав статус національного, перетворився на великий університет з розвиненою інфраструктурою, надає своїм студентам можливість отримати престижну професію, побачити світ та гарантовано працевлаштуватись. У коридорах і кабінетах університету - все респектабельно, по-європейськи. Нинішні студенти ділові та цілеспрямовані, але теж не проти здати іспити екстерном. А якщо не вдається - не журяться, адже нудьгувати їм ніколи - окрім лекцій та аудиторій, в житті є маса інших занять і місць. Наприклад, різноманітні кружки та секції, де завжди можна зустріти цікавих людей, у тому числі й хлопців з команди КВН :)Безліч старшокурсників поєднують навчання з роботою. Їхнє ставлення до життя і своєї альма-матер ("Наш СНАУ - найкращий!") розділяють багато студентів.

Олена Макаренко, студентка біолого-технологічного факультету: «Моя мрія стати успішним фахівцем обов'язково здійсниться»

СНАУ став моєю мрією ще у восьмому класі, коли я побувала в ньому вперше. У свій час тут навчались мої тітка та дядько, саме вони та мої батьки підштовхнули мене до вступу саме сюди.

До СНАУ я приїхала із чудового селища Вороніж, що на Шосткинщині. У школі я обіймала посаду учнівського президента і вже тоді знала, що в університеті я не залишусь осторонь і братиму участь в заходах, що проводить мій факультет.

Почалося все з того, що я виграла Гран-прі на конкурсі першокурсників «Зустрічайте: це – ми!», адже паралельно зі школою я десять років була активним учасником дитячого зразкового хореографічного колективу і, як виявилося, не даремно. Зараз, вже навчаючись на третьому курсі, я сама готувала першокурсників до цього конкурсу.

У 2013 році я стала учасником студентського міжвузівського змагання STUDDANCE, також брала участь у V студентському Віденському балі, який є великою радістю для тих, хто полюбляє танцювальне мистецтво.

Зараз я студентка 4 курсу біолого-технологічного факультету, і уже з впевненістю можу сказати: це чудовий університет, де я отримую гарну професію, адже аграрний сектор - це перспективна галузь, яка стрімко розвивається. Тим паче університет надає нам всі умови для навчання: у нас чудові викладачі з неабияким досвідом, який вони нам передають. Я не боюся помилок, адже, навчаючись саме в цьому університеті, я впевнена, що моя мрія стати успішним фахівцем обов'язково здійсниться.

Аліна Лапенко, студентка факультету агротехнологій та природокористування: «Я в СНАУ вже пройшла вогонь, воду й мідні труби»

Я студентка, яка в СНАУ вже пройшла вогонь, воду і мідні труби, залишилось лише захистити диплом «магістра» :)

Кажучи відверто, я не завжди мріяла працювати в сільському господарстві, але, ставши студенткою агрофаку, я вирішила, що можу отримати не лише диплом про вищу освіту, а ще й багато «додатків» до нього. І зараз я можу з впевненістю сказати, що наш факультет агротехнологій та природокористування - один з найкращих!

Справжнє моє студентське життя почалося з конкурсу першокурсників «Зустрічайте: це – ми!», де я знайшла багато друзів, знайомих та товаришів по факультетській команді КВН «Гром-баби», з якими потім ще багато разів виходили на сцену СНАУ та посідали призові місця. Згодом почала грати за збірну команду СНАУ. Кожну нашу гру, кожну подорож я згадую з посмішкою та пов'язую з найкращими студентськими роками.

На другому курсі я скористалась можливістю, яку надає факультет, виїхати за кордон на практику. Адже відомо, що нашим студентам це вдається без проблем, тому що ми найбільше пов'язані з сільським господарством. Практику я та ще декілька студенток нашого факультету проходили в Німеччині в господарстві «Karl's Erdbeerhof» на збиранні полуниці. Крім того, що непогано заробили грошей, так ми ще й встигали після роботи позасмагати на пляжі Балтійського моря, об'їздили сусідні міста та побували в Берліні. А вражень залишилось на все життя!

Також я ніколи не відмовлялась від участі в олімпіадах та наукових роботах. По-перше, вважаю, що виступ перед аудиторією - це великий досвід, який може знадобитись завжди, навіть на батьківських зборах у дитини в школі :) По-друге, це можливість проявити себе та знову ж таки подорожувати, адже зазвичай такі заходи проводять в інших містах. Завести нові знайомства, подивитись, як навчаються студенти інших університетах, отримати задоволення від участі та, якщо пощастить, повернутися додому з перемогою.

А найголовніше - пам'ятати, що навчання промайне швидко,а згадати, може, й нічого буде. Тож бажаю студентам брати від студентського життя максимум і користуватись усіма можливостями, яке воно вам надає, й не забувати трішечки вчитися :)

Олександр Бережний, студент факультету харчових технологій:

«СНАУ – це можливість побачити світ»

Саме в нашому університеті я отримав знання, які мені стали в нагоді на практиці в США. Більшість моїх викладачів - практики, і дають не тільки теоретичний матеріал, а те, як все відбувається на виробництві. В університеті я не тільки проводжу час за книгами, а й живу активним студентським життям: брав участь і в культурних, і у спортивних заходах.

У СНАУ здійснилася моя заповітна дитяча мрія - побачити США і їх символ – «Велику француженку» - статую Свободи. І за студентською програмою у мене вийшло потрапити до США, де я провів 11 місяців і багато чому навчився. У США я не тільки працював, а й подорожував, побачив місто, в якому жив Аль Пачіно (Чикаго), місто, де доживав свої роки Ремарк (Нью-Йорк) і багато інших менш відомих, але не менш цікавих місць.

Я дуже радий, що навчаюсь саме в СНАУ, де так багато цікавих людей – викладачів, студентів, тренерів. Багато заходів, багато дуже цінної інформації, такі великі перспективи щодо працевлаштування. А в перспетиві моя улюблена професія, яка буде годувати мене усе життя.

Вікторія Кущ, студентка факультету економіки і менеджменту: «У житті важливо зробити правильний вибір»

Три роки тому, ще сором'язливою абітурієнткою, я довго вагалася, яку ж професію мені обрати? Зрештою, свій вибір я зупинила на престижній та перспективній спеціальності «менеджмент». Після вступу до Сумського НАУ на факультет економіки і менеджменту моє життя докорінно змінилося. Що так вплинуло? З перших днів мене обирають на посаду старости академічної групи, я стаю представником студентського активу на факультеті економіки і менеджменту. Наша дружня команда молодих менеджерів організовує благодійні акції, майстер-класи, бере участь у фестивалях, концертах, форумах та ін. Як правило, у заходах, що носять конкурсний характер, наш факультет посідає перше місце або входить до трійки лідерів, і це додає неймовірної впевненості у собі.

У квітні 2013 року я взяла участь у Всеукраїнській студентській олімпіаді в м. Одеса при університеті К. Д. Ушинського з психології та була відзначена дипломом за активну участь у практичному турі олімпіади. Сьогодні молодь України знаходиться на новій стадії формації, нарешті ми усвідомили, що ми українці, почали пишатися власними звичаями, пропагувати власну культуру. І я дуже люблю свою Батьківщину! У 2013 році було створене Недригайлівське студентське земляцтво, і нині я очолюю осередок смт. Недригайлів. Я вважаю, що ми маємо навчитися цінувати, берегти і примножувати те, що маємо: звичаї, традиції, творчий спадок видатних українців… Нещодавно мені випала щаслива нагода взяти участь у Студентській конференції до 200-річчя Т.Г.Шевченка в СумДПУ. Ми виступали, обговорювали, навіть інколи сперечалися, та разом з тим наші серця сповнювалися неймовірним почуттям гордості за рідну країну.

У цьому році я стала іменною стипендіаткою голови Сумської обласної державної адміністрації. Що відчувала в момент вручення диплому? Це були змішані відчуття: гордість за університет, радість… Та в голові постійно крутилася одна й та ж думка: як добре, що свого часу я зробила правильний вибір і обрала Сумський національний аграрний університет та факультет економіки й менеджменту!

Юрій Лелеко, студент будівельного факультету: «Професія, яку я здобуваю, дуже відповідальна, престижна та завжди має великий попит на ринку праці»

Протягом усього періоду навчання у школі я займався карате та мав успіхи. Вигравав чемпіонат України, був переможцем та призером чемпіонатів м. Суми та Сумської області. У школі проявляв схильність до математики, фізики, креслення та інформатики. Закінчивши фізико-математичний клас Сумської ЗОШ № 9, я деякий час працював і не міг визначитись із майбутньою професією. Дізнавшись про можливість отримати спеціальність інженера-будівельника у Сумському національному аграрному університеті, я, не вагаючись, склав ЗНО та поступив на перший курс будівельного факультету.

Я обрав спеціальність «Промислове та цивільне будівництво» тому, що професія, яку здобувають її випускники, дуже відповідальна, престижна та завжди має великий попит на ринку праці. Та найголовніше — вона цікава й дає змогу кожного дня здобувати нові знання.

На моєму факультеті дружня атмосфера. Педагогічний склад висококваліфікований та досвідчений. Завжди є можливість звернутись до викладачів із будь-яким питанням та отримати розгорнуту відповідь. Особливо мені імпонує вивчати дисципліни розрахунково-конструктивного напрямку будівельної галузі, і я планую після закінчення навчання отримати посаду інженера-конструктора у проектному інституті.

Таїсія Попович, студентка юридичного факультету: «Моєю мрією з дитинства було захищати людей та їх права»

Юрист – це в першу чергу захисник прав і справедливості, а моєю мрією з дитинства було захищати людей та їх права. Хоч наш факультет є меншим від інших, але наші викладачі – справжні професіонали, і це дає нам можливість не поступатися іншим факультетам. Але все-таки «перлиною» нашого факультету є наш декан Запара Світлана Іванівна. Для мене вона є прикладом для наслідування. На нашому факультеті завжди панує приємна атмосфера. Наш факультет дружній - ми наче одна велика родина.

Про себе можу сказати, що спортом я займаюся з дитинства і це є моє хобі, але більш активно почала займатися в СНАУ. Допомагають досягти бажаного результату тренери. Минулого року я захищала факультет на змаганнях до Дня спорту і посіла І місце серед дівчат на дистанції 100 метрів.

Цей рік також приніс мені перемоги, я виборола перше місце з семиборства – отримала кубок, і ІІ місце на змаганнях, присвячених до Дня спорту, серед дівчат на дистанції 100 метрів. Також я є гравцем нашої дівочої футбольної команди.

Наталія Любас, студентка факультету ветеринарної медицини: «Маю можливість успішно навчатися в СНАУ та в той же час займатися улюбленою справою»

Вступила до СНАУ після закінчення Сумської спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів № 1. У школі навчалася на відмінно і ще з початкової школи була впевнена, що в майбутньому стану лікарем ветеринарної медицини, адже з раннього дитинства проявляла неабиякий інтерес до природознавчих дисциплін у поєднанні з шаленою любов'ю до всього живого, починаючи від маленьких комашок і закінчуючи такими великими і благородними тваринами, як коні.

Одразу після вступу до Сумського НАУ я почала займатися у кінноспортивній школі. З того часу минуло вже 5 років, і я жодного разу не пожалкувала ні про те, що обрала саме цей виш, ні про заняття кінним спортом. Достатньо важко навчатися на відмінно, займатися наукою, приділяти достатньо уваги тренуванням, але все можливо, якщо маєш певні цілі у житті, знаєш, до чого прагнути. Я активно беру участь у науковому житті університету, виступаючи на студентських конференціях, є стипендіатом Голови обласної державної адміністрації та отримую соціальну стипендію Верховної Ради України. Є певні успіхи і в кінному спорті. Постійно беру участь у змаганнях з виїздки, подолання перешкод та двоборства, в яких була неодноразовим переможцем та призером. Маю суддівську категорію та постійно відвідую міжнародні семінари з кінного спорту, часто беру участь в якості судді як в національних змаганнях, так і в міжнародних. Досить часто разом з іншими спортсменами нашої кінноспортивної школи нас запрошують на різноманітні показові виступи, ярмарки, урочисті відкриття та інші заходи.

Маю також ще одне захоплення – кінологія. Скільки себе пам'ятаю, вдома завжди були тваринки – чи маленька папужка,чи акваріум з рибками, а часто врятовані дикі пташки, їжачки… Але завжди мріяла про собаку, про заняття дресируванням. А мрії, як відомо, мають властивість збуватися! Не дарма було прочитано незчисленну кількість книг та переглянуто фільми про кінологію, адже одного разу мені зробили,

Закінчення стор. 5

Смак студентського життя

закінчення. початок стор. 4

мабуть, найкращий подарунок у моєму житті – маленьке цуценя. З самого початку я регулярно з ним займалася самостійно та на спеціальному дресирувальному майданчику. Результати наших занять я побачила, беручи участь у кінологічній спартакіаді, що проходила на базі нашого університету. З моїм собакою ми здали загальний курс дресирування, посіли ІІ місце в аджиліті – подолання смуги перешкод, та ІІІ місце у змаганнях на швидкість.

А ще в минулому році я стала учасницею ІІ етапу Всеукраїнської студентської олімпіади з ветеринарної медицини серед вишів України, яка проходила в Білій Церкві, де посіла ІІІ місце (брали участь по 3 кращих студента з усіх ветеринарних факультетів України), а команда СНАУ здобула ІІ місце. Окремо заробила грамоту за виконання практичного завдання з ветеринарно-санітарної експертизи.

Цього року в черговий раз стала стипендіатом Глави обласної державної адміністрації.

На даний момент проходжу практику у ветеринарній клініці, де отримую практичні навички роботи з лікування дрібних домашніх тварин. Різноманітні клінічні випадки дають безцінний матеріал для написання наукових статей та проведення наукової роботи. Працюю над магістерською роботою, яка ґрунтується на результатах лікування тварин в умовах ветеринарної клініки. Відвідую також семінари для практикуючих ветеринарних лікарів: була в Одесі, де отримала сертифікат про проходження семінару та майстер-класу з репродуктивних захворювань собак, а також у Полтаві прослухала лекції з особливостей годівлі стерилізованих кішок.

Шалено подобається обрана професія, у майбутньому планую займатися лікувальною практикою, працюючи лікарем ветеринарної медицини дрібних домашніх тварин.

Олег Дудник, студент інженерно-технологічного факультету: «У СНАУ я зміг розкрити свій творчий потенціал»

«На світі професій немало, та нам до душі лиш одна - механіки ми, і з металом ми в дружбі завжди і сповна», - ці рядки я почув на першому курсі навчання на інженерно-технологічному факультеті, і вони заполонили моє серце натхненням на весь час мого студентського життя.

Вступивши у 2008 році до СНАУ, перш за все я хотів розвиватися як впевнена та цілеспрямована особистість, і в цьому мені допомагали викладачі нашого факультету. Я отримав поглиблені знання з ремонту та технічного обслуговування закордонної та вітчизняної техніки. Отримав водійське посвідчення, посвідчення тракториста, з нуля вивчив німецьку мову. Проходив практичне стажування як і в Україні, так і за кордоном, майже 2 роки - Німеччина-Швейцарія, де перейняв закордонний досвід по експлуатації та ремонту техніки та познайомився з багатьма друзями, які знаходяться по всьому світу, і постійно підтримую з ними зв'язок. Під час практики подорожував країнами Європи: Польща, Австрія, Франція!

Та головне - я зміг себе відкрити як творча людина, паралельно з навчанням займаючись співом в студентському хорі «Юність», де брав участь в різних конкурсах та фестивалях («Софіївські Зорі», «Слобожанська Весна» та ін.) Також був обраний учасником від інженерно-технологічного факультету в конкурсі «Кращий студент СНАУ» та «Містер СНАУ», де отримав титул «Віце-Містер Сумського НАУ». Одержував призові місця в запеклій боротьбі з амреслінгу та футболу.

Хочу висловити вдячність декану свого факультету Довжику М.Я., заступнику декана з виховної роботи Плавинській О.В. та керівнику хору «Юність» Біловол А.К. за ті знання, які вони передали мені. І закінчу рядками з «Гімну механіків»: «І скажемо прямо, дівчата, механік - найкращий жених, механіки - скарб непочатий, дівчата, закохуйтесь в них!»

Зі студентами спілкувалися Лариса Самсоненко та Анна Глуходід

наші випускники

Успіх не буває випадковим

Напередодні Дня працівника сільського господарства редакція поспілкувалася з випускниками нашого навчального закладу, які сьогодні успішно працюють за професією, отриманою в стінах Сумського національного аграрного університету.

Роман Горб, випускник факультету харчових технологій: «У СНАУ я зустрів своє кохання»

Родом я з Чернігівщини, але останні 10 років живу в Сумах. Вибрав СНАУ тому, що він мені сподобався як дуже гарний університет з мальовничою територією, зручним для мене розташуванням. Та й багато моїх знайомих та друзів вступали до цього навчального закладу.

Життя на факультеті було дуже різноманітним та яскравим, жодної хвилини ми з однокурсниками не витратили марно, адже пари було доволі насичені: на лекційних заняттях викладачі давали нам багато цікавого та потрібного для вивчення матеріалу, на практичних та лабораторних заняттях вчили, як бути майстрами своєї справи. Викладачі вміли заохотити студентів на навчання та вчили нас, як бути гарними керівниками в майбутньому. Хоч ми й не завжди їх слухали, адже це все ж таки студентські роки, коли хочеш відпочивати зі своїми друзями, і, бувало, нічого не лізло в голову - сидиш ти на тій парі й думаєш, скоріше вона б вже закінчилась, адже після пар ми завжди відпочивали з одногрупниками десь або в кафе, або в кіно, а на вихідних ходили на дискотеку.

Але все ж таки ми успішно вчилися 5 років, і я дякую всім своїм викладачам, які дали мені ті знання, які я зараз маю та які зараз допомагають мені в моїй роботі.

Про своє хобі можу сказати так - воно, напевно, як і у всіх інших справжніх чоловіків - це рибалка, полювання та автомобілі.

Практику я проходив спочатку в Бєлгороді на консервному заводі "КонПрок", де ми вперше зі своїми однокурсниками побували на виробництві як працівники, побачили та відчули на собі, як працюють технологічні лінії, що роблять та як контролюють процес керівники цехів, що повинні вміти та робити оператори технологічних ліній на всіх етапах виробництва. Пам'ятаю, що працювати нам тоді не дуже хотілося, адже ми були в новій країні, новому місті, всі разом, нам хотілося якомога більше побачити щось нового. Ще пам'ятаю, що тоді ми жили в гуртожитку і майже всі в одній кімнаті, і саме з того моменту ми всі здружилися, і зараз я маю багато друзів саме завдяки тій практиці. Потім всі свої виробничі та невиробничі практики я проходив на тому підприємстві, де зараз працюю, а саме ТОВ "Рябушківський бекон" Лебединського району Сумської області. Потрапив сюди випадково, і спочатку навіть не думав, що буду тут працювати постійно. Спочатку я просто їздив туди зі своїм дядьком, який є співвласником цього підприємства, можна сказати, на підробіток, спостерігав за тим, що він робить, виконував якісь його маленькі доручення та незначні завдання. Потім, коли він побачив, що я всі його доручення та завдання виконую швидко та якісно, розуміючи, що роблю, він почав давати мені більш складні завдання. Таким чином я ввійшов у довіру, він порекомендував мене директору підприємства як старанного та сумлінного працівника. Так я потрапив на випробувальний термін і почав працювати штатним працівником. Трохи пізніше на підприємстві було прийнято рішення будувати забійний цех та згодом ковбасний цех, а оскільки в мене є належна вища освіта та знання у цій сфері, мені доручили розробити план приміщення, технологічну схему та знайти обладнання. Так я став технологом на цьому підприємстві та почав виконувати поставлені завдання. На даному етапі я працюю заступником директора цього підприємства.

Що потрібно для успішної кар'єри? Знання. Професійна компетентність. Бажання працювати. Ну, й звісно, наполеглива праця.

Найкращими були мої студентські роки, які запам'яталися на все життя та яких уже ніколи не повернути. Також завдяки університету я маю дуже багато друзів та знайомих, з якими ми спілкуємося і сьогодні та один одному допомагаємо в житті. Не менш важливим є те, що в СНАУ я зустрів своє кохання.

Ігор Єремейчук, випускник біолого-технологічного факультету: «Успіх не буває випадковим»

Родом я із села Борове Рокитнівського

району Рівненської області. До СНАУ вступив у 1998 році на зооінженерний факультет. Під час навчання в університеті проходив дві виробничі практики за кордоном: після третього курсу в Німеччині, а після четвертого - в Австрії. Практика проходила на молочнотоварних фермах, де більш поглиблено ознайомлювався та закріплював свої знання з тваринництва.

Після закінчення університету працював на державній службі головним зоотехніком управління агропромислового розвитку Сумської райдержадміністрації з 2004 по 2010 рік.

Наразі працюю у Північному регіональному управлінні ПрАТ «Райз-Максимко» спочатку помічником заступника директора по тваринництву, а з лютого 2012 року - заступником директора по тваринництву регіонального управління.

Північне регіональне управління ПрАТ «Райз-Максимко» розміщене на території Сумської області, тваринництвом займаються у чотирьох філіях: Підліснівській, Шевченківській, Буринській та Хухрянській. Поголів'я нараховує 6000 голів ВРХ, в тому числі 1800 голів дійного поголів'я.

У Хухрянській філії сконцентровано розвиток м'ясного скотарства (розводимо Абердин-ангуську породу та Українську м'ясну породу) м'ясне поголів'я нараховує 1800 голів, в тому числі 500 м'ясних корів.

Я дуже люблю свою роботу. Вона дає можливість відчувати впевненість у завтрашньому дні мене як фахівця та нашої країни – адже українці не залишаться голодними. Я знаю, що я потрібен, відчуваю себе на своєму місці.

СНАУ – це мої незабутні студентські роки, це рідна домівка, яка дала мені путівку у професійне життя, це п'ять прекрасних років вражень, друзів, професійного зростання, це безліч дуже фахових викладачів. Це моє маленьке життя.

Що робить нас гарними спеціалістами? Наполеглива праця та знання. Успіх не буває випадковим. Ми весь час робимо вибір у житті. І важливо, щоб він був правильним.

Лариса Самсоненко

конкурс

Яка вона, школа мрії?

17 жовтня 2014 року на базі Сумського національного аграрного університету відбувся третій заключний тур конкурсу проектів ландшафтного дизайну загальноосвітніх навчальних закладів «Школа мрії».

У конкурсі взяли участь учні 9–11 класів майже 40 сільських та районних навчальних закладів освіти Білопільського, Краснопільського, Лебединського, Сумського районів та м. Суми.

До участі у заключному етапі були запрошені 32 учасники з 10 шкіл Сумської області. Школярі представили проекти своїх шкіл майбутнього у вигляді макетів та креслень. Захист проектів передбачав 5-хвилинну презентацію та відповідь на запитання конкурсної комісії. Члени журі були приємно вражені рівнем підготовки та глибиною знань учнів, майстерністю подачі інформації.

За результатами конкурсу були визначені переможці. Диплом першого ступеню за одноголосним рішенням конкурсної комісії було присуджено учням Краснопільської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Кубрак Анні, Лузан Анастасії, Султановій Карині, Мигаль Катерині, Приймі Олексію та Сидоренку Сергію. Друге місце зайняли проекти, представлені учнями Сумської спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів №25, Клименко Анною та Супрун Поліною та Новосічанської загальноосвітної школи І-ІІІ ступенів - Мяус Вікторією, Панасенко Світланою, Балановською Еліною та Сивко Кариною. Дипломами третього ступеню були відзначені роботи школярів Степанівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №1 - Лукаш Тетяни та Дрибоніг Тетяни, Сумської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №15 ім. Дмитра Турбіна - Сокунової Ксенії, Кириленко Ольги, Максимової Рімми, Скаленської Олени, Ступак Анастасії та Білопільської спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів №1 - Цегельник Олени та Планіди Марти. Ці нагороди в урочистій обстановці вручив учням перший проректор СНАУ Микола Курило.

Всі учасники фінального етапу конкурсу нагороджені дипломами та цінними подарунками. Школа-переможець отримала екскурсійну путівку до Національного дендрологічного парку України «Софіївка» (м. Умань) та сертифікатом на посадковий

матеріал декоративних та плодових рослин, який допоможе навчальному закладу реалізувати учнівський проект.

Тетяна Мельник

ПОЗИЦІЯ

Стань донором, врятуй життя!

Ти лежиш на дивані і мрієш врятувати світ? Досить мріяти, час діяти! Почни прямо зараз. Терміново піднімай свою п'яту точку, йди на пров. Громадянський, 2 і просто здай кров!

Невблаганна статистика свідчить, що за останні 15 років кількість донорів крові в Україні зменшилася вдвічі. Заготовлюється всього близько 9 мл крові (на людину) замість 15 мл, рекомендованих ВООЗ. Взагалі люди не надто обізнані з тим, навіщо потрібно донорство. Найчастіше вони починають замислюватися вже тоді, коли лихо постукало в двері - близька людина потрапляє на операційний стіл, у дружини важкі пологи, дитині необхідна гемотрансфузія…

Як зазначають лікарі, родичі складають 95% всіх донорів. Але їх участі все одно недостатньо. Відомо, що при кровотечі 150 мл/хв. у розпорядженні лікарів залишається не більше 20 хвилин, при втраті крові 50-100 мл/хв. - не більше години. У разі масивної кровотечі, якщо гемотрансфузію (переливання крові) проведено пізно, навіть найкраща і найсвіжіша кров виявиться непотрібною, навіть шкідливою. Організм не зможе дихати, настає так званий ДВЗ-синдром (дисимінованe внутрішньосудинне згортання крові), в якийсь момент кров перестає згортатися, і таку кровотечу зупинити вже неможливо.

Але переливання крові роблять не тільки при великих крововтратах. Існує цілий ряд захворювань, лікування яких неможливе без систематичних переливань крові та компонентів крові. Це найважчі гематологічні захворювання - гемофілія, рак крові, апластична анемія, захворювання імунної системи. Лікування цих захворювань може тривати роками, і без переливань такі хворі приречені на смерть. Крім того, з донорської крові виготовляються препарати, які так само життєво важливі при лікуванні хворих (кріопреципітат для гемофіліків; альбумін; імуноглобуліни і т.ін.)

Регулярне ж донорство у нашій країні майже вимерло. А поруч з нами завжди є люди, які без крові можуть загинути. Потрібні донори, які приходили б здавати кров на регулярній основі. На жаль, таких дуже мало. Можливо, деяких людей зупиняють незрозумілі для них моменти. Тож спробуємо розібратися, що ж міф, а що – правда.

Міф №1: Під час здачі крові та її компонентів можна заразитися якою-небудь неприємною хворобою, що передається через кров

Правда: Здача крові є цілком безпечною для донора: все донорські пункти в Україні забезпечені одноразовим стерильним обладнанням, індивідуальними системами. Шприци та голки одноразового користування розкривають тільки в присутності донора. Після використання вони знищуються.

Міф №2: Процедура здачі крові – це страшенно боляче

Правда: Так, трохи неприємно, але буквально тривалі секунди, поки медсестра вводить голку, і загалом цілком терпимо. Рівень дискомфорту залежить від того, наскільки тонкі у тебе вени і як вони розташовані. Також при тонких венах у тебе, швидше за все, не вийде здавати кров на плазму.

Міф №3: «У мене поширена група крові, такої зазвичай багато в медичних установах. Або навпаки: у мене рідкісна група крові, вона нікому не потрібна»

Правда: Це припущення - велика помилка. Багато людей кажуть: «Моя група крові - перша позитивна, така нікому не потрібна, її повно, і без мене вистачить». Але можна почути й таке: «У мене четверта негативна, таких хворих майже немає, навіщо мені здавати кров?»

І те, й інше однаково невірно. Якщо група крові поширена, значить, і реципієнтів з такою групою буде багато. І, звичайно, потрібно багато таких донорів - адже кожен день хтось потребує їхньої допомоги. А якщо група крові рідкісна (резус-негативна або четверта), то хворих мало, але й донорів небагато, тому кожен донор з рідкісною групою крові буквально на вагу золота.

У процентному співвідношенні кількість носіїв різних груп крові розподіляється таким чином: I група - 33,5% населення планети, II група - 37,8%, III група - 20,5% і IV група - 8,1%.

Міф №4: Здавати кров можна тільки у п'ятницю, щоб потім добре відпочити

Правда: Кров можна здавати у будь-який день, спеціального тривалого відпочинку донор не потребує. Цілком достатньо безпосередньо після процедури здачі посидіти хвилин 10-15, уникати важких фізичних навантажень протягом дня та дотримуватися рекомендацій зі здорового харчування.

Міф №5: Донорство шкідливе, адже регулярні кровоздачі змушують організм виробляти кров у більшому обсязі, що, в кінцевому підсумку, шкідливо для здоров'я і викликає залежність від кровоздач

Правда: Донорство не завдає шкоди організму здорової людини, а кровоздачі не можуть викликати звикання, оскільки організм людини еволюційно пристосований до кровопускання. Багаторічні спостереження за донорами, що здають кров протягом тривалого часу, не виявили у них ніяких відхилень, пов'язаних з кровоздачею.

Кровопускання в науково обґрунтованих дозах має навіть деякий стимулюючий ефект, тому донори в більшості своїй активні й життєрадісні люди. Оточуючими це іноді розцінюється як «залежність» від кровоздач.

Регулярні кровоздачі не змушують організм «виробляти більше крові», зате привчають його швидше відновлюватися після крововтрати.

Міф №6: Я готовий здати кров, але в екстремальному випадку - якщо відбудеться теракт, авіакатастрофа і таке інше. Це важливіше, ніж здавати кров у звичайному режимі, тим самим буде врятовано більше людей

Правда: По-перше, у країні, де точиться війна, кожного дня гинуть люди, багато поранених, така думка є вкрай неправильною і навіть злочинною!

По-друге, регулярно донорської крові потребують не тільки травмовані та поранені: дуже багато хворих людей, яким через їх діагнози конче потрібна (постійно!) донорська кров. Для хворих людей кожна втрачена хвилина - екстремальний випадок.

Здача крові та її компонентів займає деякий час, а кров може знадобитися негайно.

Необхідно, щоб донорство було регулярним, а не екстреним - тільки так можна забезпечити постійний запас компонентів крові, у тому числі для постраждалих у надзвичайних ситуаціях.

Людина, що здає кров постійно - це донор, кров якого найбільш безпечна в силу регулярного обстеження і спостереження за станом його здоров'я. Саме з таких людей формується система «кадрових донорів», з яких потім може бути сформована група «екстреного» резерву.

І, нарешті, найнебезпечніший міф: Мене це не стосується

Правда: Ніхто й ніколи не знає, що його чекає попереду. Будь-якій людині може в якийсь момент знадобитися донорська кров. За статистикою, кожна третя людина протягом свого життя потребує переливання крові. І сьогодні саме ти можеш стати донором і врятувати життя.

У нашому місті центр переливання крові знаходиться за адресою: **м. Суми, пер. Громадянський, 2 (біля центральної міської лікарні). Тел.: (0542) 629-056, 611-560; (050)407-10-43.**

Олена Мовчан

обережно, алерген!

Небезпечний бур'ян

Щорічно через бур'яни господарства країни втрачають мільйони тонн зерна і багато іншої продукції рослинництва. Чільне місце серед них посідає карантинний бур'ян амброзія полинолиста (Ambrosia artemisiifolia L., Asteraceae). В Україні цим небезпечним бур'яном засмічено понад 70% ландшафтів, у Сумській області 1199,11га. Амброзія полинолиста наносить великої шкоди не лише сільському господарству, але й здоров'ю людини.

Амброзія полинолиста — вид трав'янистих рослин із родини Айстрових (Asteraceae). Це - однорічна яра рослина за зовнішнім виглядом схожа на коноплі, а за розмірами і формою листків нагадує полин гіркий (звідки і назва полинолиста). Стебло і листя опушене. Амброзія — однодомна рослина, має одностатеві чоловічі жіночі квітки, зібрані в колосоподібні суцвіття на вершинах гілок, кошики з жіночими квітками розміщені в пазухах верхніх листків. Батьківщина - Північна Америка. Заселяє сади, городи, узбіччя доріг, залізничні насипи, луки, пасовища, пустирі тощо.

Сходить наприкінці травня. Цвіте - з другої половини липня по жовтень. Плодоносить - у вересні - листопаді. Розмножується амброзія насінням, яке утворюється в великій кількості. Одна рослина утворюється від 80-150 тисяч штук насінин, які зберігають в землі життєздатність до 10 - 40 років. Добре розвинені рослини можуть давати по 30—40 тисяч насінин, а окремі екземпляри до 80-100 тисяч. Розповсюджується амброзія полинолиста з насіннєвим матеріалом, відходами, сіном, транспортними засобами. Крім цього, завдяки легкій масі насіння здатне переноситись водою під час злив і повеней. Небезпечним джерелом розповсюдження амброзії є й залізничний транспорт, яким перевозять на значну відстань у різні регіони гравій, пісок для ремонту колій.

Амброзії полинолистій властива висока регенераційна здатність. Частини рослини, що присипані вологим ґрунтом здатні утворювати додаткове коріння і добре приживлятися. У разі скошування амброзії полинолистої до утворення насіння, вона здатна давати від прикореневих частин нові паростки, які утворюють суцвіття і формують життєздатне насіння. Чим вище зрізане стебло, тим більше на ньому може утворитися додаткових пагонів.

Шкодочинність амброзії виключно велика. Розвиваючи потужну надземну масу і кореневу систему, вона пригнічує культурні рослини. Найбільш часто страждають від неї ярі і пропашні культури (буряк, кукурудза, овочі, соняшник, баштанні і т.д.). На луках та пасовищах вона витісняє злаково-бобові трави і різко знижує кормові якості сіна і випасів, тварини не поїдають її в зв'язку з тим, що амброзія містить в листях до 0,15% гірких масел. Дослідження показали, що на утворення однієї тонни сухої речовини амброзія вибирає з грунту 15,5 кг азоту і 1,5 кг фосфору, а також близько 950 т. води - це вдвічі більше, ніж пшениця, в втричі, — ніж кукурудза, в 4 рази — ніж сорго. Амброзія надмірно висушує і виснажує ґрунти. За середньої забур'яненості амброзією урожай соняшнику знижується на 40 %, кукурудзи — 35 %, а при великому забур'яненні культурні рослини гинуть.

Квітковий пилок амброзії шкідливий для людини. В період цвітіння, з середини липня до настання осінніх заморозків, серед населення спостерігається алергійне захворювання амброзійний поліноз. Пилок амброзії, потрапляючи у ніс, бронхи викликає сльозотечу, порушує зір, підвищує температуру тіла, проходить різке запалення слизових оболонок верхніх дихальних шляхів, що призводить до приступів бронхіальної астми.

Амброзія полинолиста є одним з найнебезпечніших карантинних бур'янів. Боротьба з амброзією повинна бути спрямована на виснаження запасів її насіння в ґрунті і запобігання повторного засмічення. Непогані результати в боротьбі з бур'яном серед культурних рослин дає застосування гербіциду 2,4 Д, а також на землях несільськогосподарського призначення гербіциду Арсенал. Для обмеження чисельності амброзії полинолистої можна застосовувати понад 50 гербіцидів, до яких вона більш чутлива. Важливе значення мають карантинні заходи — ретельна перевірка насіннєвого матеріалу, особливо культур, пізніх строків збирання: люцерни, конопель, суданської трави, гречки та ін. Необхідно регулярно проводити обстеження сільськогосподарських угідь на виявлення бур'яну в період вегетації. В разі виявлення вживаються такі заходи як скошування, прополювання та виривання з корінням.

Також обов'язково повідомте про виявлення даного бур'яну до Державної фітосанітарної служби за адресою: м.Суми, вул. Привокзальна 25, тел. 25-53-28, 25-10-46.

Альона Шпетна,
провідний фахівець
відділу фітосанітарних процедур

актуально

Ми вивчаємо англійську!

Вже не перший рік за пропозицією ректорату в Сумському національному аграрному університеті проводяться заняття для викладачів по вивченню та поліпшенню знань з англійської мови. Це важливо для підвищення фахового рівня наших співробітників. Проводять заняття викладачі кафедри іноземних мов. Так, наприклад, у групі, яку веде старший викладач Філенко Олена Дмитрівна, вивчення англійської мови проходить у форматі живого спілкування з носієм мови, демонстрації фільмів за фахом та проведення лекцій викладачами – слухачами по фаховим тематикам. Вже прочитали лекції по тематиці безпеки і якості продуктів тваринництва к.вет.н., доцент Фотіна Ганна Анатоліївна (Система НАССР – запорука якості продукції тваринництва), к.вет.н., доцент Дворська Юлія Євгенівна (Санітарно-гігієнічний контроль при отриманні молока), д.вет.н., професор Фотіна Тетяна Іванівна (Технологія виробництва сирів та їх ветеринарно-санітарна оцінка). До кінця семестру всі слухачі повинні продемонструвати свої знання з викладання лекцій англійською мовою та отримати залік. Побажаємо їм успіхів та відмінних знань.

Слава Україні!

І - небо. Багато неба…

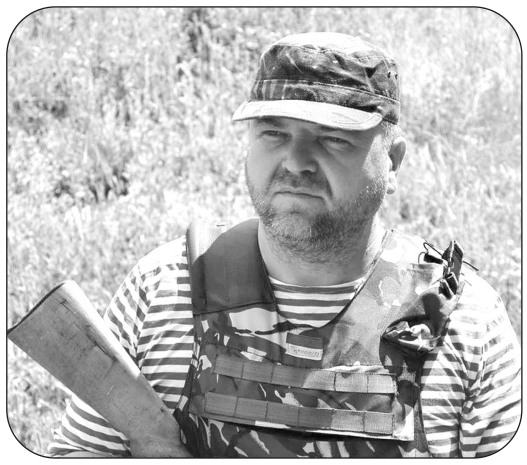

Борис Гуменюк. Письменник і воїн, заступник командира добровольчого батальйону «ОУН». Напевне, не кожному відоме це ім'я, але, переконана, це – тільки справа часу. Його вірші талановиті, пронизливі, вражаючі. Подекуди вони шокують, читати їх боляче, але скільки в них правди, щирості й мужності! Багато емоцій, багато думок виникають під час читання, але головна – повертайтесь живими, герої! Україна – це країна сильних і мужніх людей, і недарма сказав Василь Симоненко: «Народ мій є! В його гарячих жилах козацька кров пульсує і гуде!»

Хіба могли ми уявити ще півроку тому, що воєнна тематика з'явиться у творчості наших з вами сучасників? Що війна перестане бути для українців страшною подією далекого минулого, про яке ми знали з розповідей дідусів та бабусь, з кінофільмів та книжок? Що слова про мир, мирне небо над головою стануть не просто красивою фразою, а найщирішим побажанням і найзаповітнішою мрією кожного українця?

«Кто говорит, что на войне не страшно, тот ничего не знает о войне» - написала 19-річна Юлія Друніна у 1943 році. Чи могли ми знати, що у XXI столітті ця тема знов стане найактуальнішою, а наші чоловіки будуть писати, сидячи в окопах під свистом снарядів і куль…

Історія появи збірки поезій Бориса Гуменюка цікава й небанальна. Перебуваючи в АТО, з червня по вересень писав вірші, викладав у Фейсбуці, де вони збирали тисячі «лайків». Знайшлися небайдужі люди, які надрукували їх збіркою «Вірші з війни». Зараз ці вірші перекладають кількома мовами, і вони розповідатимуть світові правду про українську війну.

Всі грошові надходження від продажу цієї книги автор передає на потреби батальйону «ОУН».

Заповіт

Сьогодні знову копаємо землю
Цю ненависну донецьку землю
Цю черству закам'янілу землю
Тулимося до неї
Ховаємося в ній
Ще живі.

Ми ховаємося за землю
Сидимо в ній тихо
Наче малі діти за маминою спиною
Ми чуємо як б'ється її серце
Як вона втомлено дихає
Нам тепло й затишно
Ще живі.

Завтра ми вже будемо мертві
Може багато з нас
Може всі.

Не забирайте нас із землі
Не відривайте нас від матері
Не збирайте на полі бою наші рештки
Не намагайтеся наново скласти нас докупи
І – благаємо вас – ніяких хрестів
Пам'ятних знаків чи меморіальних плит.
Нам це не треба
Адже це не для нас – для себе
Ви ставите нам величні пам'ятники.
Не треба ніде карбувати наших імен.
Просто пам'ятайте:
На цьому полі
У цій землі
Лежать українські солдати
І – все.

Не віддавайте нас батькам
Не хочемо щоб батьки бачили нас такими
Нехай батьки запам'ятають нас малими дітьми

Неслухняними хлопчиками
З рогатками з синцями на колінах
З двійками у щоденнику
З повною пазухою яблук з сусідського саду
Нехай батьки сподіваються
що ми колись повернемося
Що ми десь є.
Не віддавайте нас дружинам
Нехай кохані запам'ятають нас красенями
Такими які подобалися багатьом дівчатам
А дісталися їм.
Нехай вони запам'ятають наші гарячі губи
Наш гарячий подих
Наші палкі обійми
Нехай вони не торкаються нашого холодного чола
Наших холодних вуст.

Не віддавайте нас дітям
Нехай діти запам'ятають наші теплі очі
Наші теплі посмішки
Наші теплі руки
Нехай діти не торкаються тремтячими губами
Наших холодних рук.

Ось в цих окопах
Які сьогодні для нас тимчасове житло
А завтра стануть нашими могилами
Поховайте нас.
Не потрібно прощальних промов
В тиші яка настає після бою
Це завше виглядає недоречно
Це наче штурхати загиблого воїна
І просити щоб той встав.
Не треба панахид
Ми й так знаємо де тепер буде наше місце
Просто накрийте нас землею
І – йдіть.

Було б добре як би на тому місці було поле
Колосилося жито
Щоб жайвір у небі
І – небо
Багато неба –
Ви можете собі уявити якій хліб
родитиме поле
Де лежать бійці?!
(В пам'ять про нас їжте хліб з поля
Де ми полягли.)

Було б добре якби на тому місці були луки
І багато-багато квітів
І бджола над кожною квіткою
Щоб надвечір приходили закохані
Плели вінки
Кохалися до ранку
А вдень щоб приходили молоді батьки
З малими дітьми.
(Не перешкоджайте дітям приходити
до нас.)

Але це буде завтра.
А сьогодні ми ще копаємо землю
Цю дорогу українську землю
Цю солодку ласкаву землю
Пишемо гуртом саперними лопатками
На її тілі
Останній вірш української літератури.
Ще живі.

Борис Гуменюк
08.08.2014

поетична сторінка

Ти сильна, моя Україно!

Події сучасної історії хвилюють кожного без виключення українця. Тому що це відбувається не з кимось чужим і далеким, це відбувається з нами. «Як же так? Як таке могло трапитися, ми ж завжди були добрими сусідами? Чому?» - ці питання є болючими й гострими. По-живому рвуться дружні й родинні зв'язки з братнім колись народом, і це приносить біль і сльози. Але й гартує волю, об'єднує тих, хто щиро любить свою країну, підвищує рівень патріотизму.

«Велик был год и страшен год по рождестве Христовом 1918», - написав колись Булгаков у романі «Біла гвардія». Саме такими словами – величний і страшний, - можна сказати й про 2014-й: Євромайдан, Небесна Сотня, війна на Сході, подвиги й загибель Героїв – наших захисників. І водночас – об'єднання української нації, небачений рівень патріотизму, зростання громадянської свідомості, безкорисливість і прагнення допомагати.

*Ми всі відчуваємо це, пропускаючи через серце. А люди, наділені поетичним хистом, висловлюють свої думки й почуття у віршах і діляться з нами, як **Наталія Павлівна Лисенко**, начальник методичного відділу СНАУ.*

Вишнева моя Україна

Вишнева моя Україна!
Одна ти на світі, єдина.
В калиновім, маковім цвіті
Для мене одна ти на світі!

Волошки у житі блакитні
Картки твої стали візитні.
Не станеш повік на коліна,
Ти сильна, моя Україно!

Незгоди усі подолаєш –
Синів-патріотів бо ж маєш.
І символом гідності дочок
Є вплетений в коси віночок.

Ніколи не скоришся долі –
Ти жити не будеш в неволі,
Бо дух твій – незламний і сильний –
До правди й свободи є схильний!

К тебе, великая Россия

Ну, что ж, могучая Россия,
Страна рабов, страна господ!
Себя ты Богом возомнила,
Решила выиграть Джек-пот?

Прозреют все твои народы
И все приспешники Кремля.
За мир, за правду и свободу
Восстанет русская земля!

Ответишь ты перед народом
За слезы русских матерей,
И за могилы в чистом поле
Твоих, Россия, сыновей!

И ты, священная держава,
На все грядущие года
Запомни – все, что сотворила,
Ты не отмолишь никогда!

посміхнись

Лист батькам

Дорогі мамо й тату!

Ось пройшло вже майже три місяці відтоді, як я поїхала вчитися до інституту. Я дуже вибачаюся за те, що не писала раніше. Зараз я розповім вам все, що у мене відбувалося, будь ласка, сядьте перед тим, як продовжите читати.

У мене все відносно нормально. П'ять поламаних ребер та інші переломи, які я отримала, коли вистрибнула з вікна гуртожитку під час пожежі, що сталася майже відразу після мого прибуття, вже майже зажили, я почуваюся нормально, а голова болить не частіше разу на день. На щастя, свідком пожежі й мого стрибка був кочегар котельні, що розташована неподалік від нашої общаги, він-то й викликав пожежних та «швидку». Потім він відвідував мене і в лікарні… Оскільки мені було ніде жити - гуртожиток згорів ущент, він був дуже люб'язний і запросив мене жити у нього вдома. Взагалі-то це не зовсім будинок, а скоріше підвал, зате дуже-дуже затишний. Він - класний хлопець, ми палко кохаємо один одного і збираємося одружитися.

З датою весілля ми ще не визначилися, але влаштуємо його до того, як буде помітна моя вагітність. Так, мамо й тату, я вагітна!!! Я знаю, яка це приємна для вас новина і з яким нетерпінням ви чекаєте того щасливого моменту, коли станете бабусею та дідусем. Причина затримки нашого весілля полягає в тому, що у мого майбутнього чоловіка є венерична хвороба, яка не дозволяє зробити необхідний аналіз крові, а крім усього іншого, я була дещо необережна і підхопила її теж.

Втім, лікарі мене запевнили, що це лікується і скоро пройде завдяки щоденним ін'єкціям пеніциліну. Я переконала, що ви зустрінете свого зятя з розпростертими обіймами. Він дуже люб'язний, і, незважаючи на те, що не має іншої освіти, крім початкової школи, досить амбітний. Навіть та обставина, що він сповідує іншу віру, я знаю, не змусить вас переживати через те, що колір його шкіри трохи темніший від нашого. Я впевнена, ви полюбите його, тим більше, що він з хорошої сім'ї: наскільки я зрозуміла, його тато - наближений збройоносець вождя африканського племені матомба.

Тепер, коли ви знаєте про моє життя ВСЕ, я хочу сказати вам, що ніякої пожежі в гуртожитку не було, я не отримувала ніяких переломів, не лежала в лікарні, я не вагітна, не хворію на сифіліс і не планую виходити заміж за сина збройоносця з племені матомба. Однак я завалила фізику і отримала «трійку» з історії України, тож на найближчі півроку не бачити мені стипендії… Я просто хотіла, щоб ви поставилися до моїх проблем з навчанням не як до вселенської катастрофи, а як до тимчасових перешкод, з якими я обов'язково впораюсь.

Цілую. Ваша любляча донька.

мистецтво

У Палаці – фестиваль!

22 жовтня 2014 року у Палаці культури ТОВ «Фрунзе-Сервіс» відбувалося видовищне дійство – гала-концерт фестивалю художньої творчості першокурсників «Зустрічайте: це – ми!», свято таланту й краси, креативу та молодості.

Цей фестиваль проводиться в університеті щорічно: протягом декількох днів факультети презентують свої таланти, які оцінює журі та визначає переможців. Трохи згодом відбувається гала-концерт, який традиційно складається з найяскравіших номерів першокурсників та показових виступів кращих колективів художньої творчості СНАУ. Кожен розуміє: те, що ми в результаті бачимо на сцені – вся ця феєрія музики й танцю, феєрверк талантів, - це результат кропіткої праці як самих першокурсників, так і тих, хто допомагає їм у цьому. Зазвичай це люди, що вміють організувати роботу, надихнути на творчість, поділитися ідеєю, підтримати дією та словом. Тож за вагомий внесок у розвиток виховного процесу, за творчі здобутки, організацію дозвілля студентства та творчий підхід у підготовці до проведення студентського фестивалю художньої творчості «Зустрічайте: це – ми!» ректор СНАУ Володимир Ладика нагородив Подяками заступника декана факультету харчових технологій з виховної роботи Дмитра Казакова, а також студентів Марію Кармазіну, Марію Машко, Дар'ю Кривулю, Максима Сластьона, Павла Амеліна, Вікторію Єловенко, Анну Глуходід, Яну Стратейчук та Артура Жилу. Володимир Іванович подякував всім учасникам та організаторам фестивалю, зазначивши, що наш університет традиційно є осередком культури й мистецтва, де розквітають студентські таланти.

Проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи Валерій Жмайлов вручив дипломи I-III ступенів переможцям фестивалю у різних номінаціях. З давніх-давен у СНАУ так ведеться: щоб стати повноцінним членом студентської родини, першокурсник повинен виконати три умови: вступити до СНАУ, взяти участь у фестивалі першокурсників та скласти сесію, - зазначив Валерій Миколайович. Тож дві умови учасниками фестивалю вже виконані, і, напевне, все у них буде добре і з навчанням :) Адже, на підтвердження думки, що талановита людина талановита в усьому, у СНАУ спостерігається така тенденція, що творчі активісти зазвичай і вчаться на «добре» та «відмінно».

Концерт пройшов, як кажуть, на одному диханні. Приємно вражала виконавча майстерність юних артистів та різножанровість номерів. Витонченість бальної хореографії у номерах «Вальс», «Несподівана зустріч» та «Стиляги», емоційність народної («Примиріться, сини України!», «Як молоді зі старцями сперечалися») та яскравість сучасної («Квіти сакури», «Останусь», «День моряка» та «Хіп-хоп»), майстерне виконання віршів Богданом Фесенком, Сніжаною Івановою та Костянтином Шереметом не залишили байдужим нікого. Виконавці чудових вокальних номерів «Вареники», «Мальви», «Як калина розцвіте», «Україна-вишиванка» ще раз підтвердили, наскільки прекрасною і різноманітною може бути наша українська пісня, який відклик вона знаходить у серці кожного глядача. Зал щиро аплодував команді КВН факультету агротехнологій та природокористування. І, безперечно, всіх просто вразили хлопці з інженерно-технологічного факультету – «Неперевершена четвірка» (work out).

Учасниками концерту стали також і визнані зірки СНАУ – Аліна Мельникова та Сергій Козир, танцювальні колективи «Весна», «Шарм» та «Свей». «Святковий гопак» наших «народників» по-особливому виглядав на уславленій сцені Палацу культури. А хореографічна композиція «На крилах традицій» від ансамблю «Свей» цілком заслуговує на те, щоб у будь-якій країні світу стати візиткою сучасних молодих українців: «Ми такі різні, ми можемо бути романтичними й ніжними, жартівливими й темпераментними, а ще – сильними, хоробрими й мужніми. І ми дуже любимо свою Україну» - така основна ідея цього танцю.

Закінчився фестиваль, але для наших першокурсників – це тільки початок. Початок нового студентського життя, сповненого яскравих подій, приємних вражень, добрих друзів і творчих злетів.

Олена Мовчан

